

Eveline Karman

VERKNIPT

Het verleden moet je laten
rusten. Toch...?

LITERAIRE THRILLER

Eveline Karman

VERKNIPT

De Fontein

1

EMMA DOYLE

OKTOBER 2022

De geluidsboxen in de donkere zaal zijn groter dan zijzelf. Ze houdt van het gebonk. Van de duizeligheid die ze veroorzaken. Eindelijk iets dat de onrust in haar hoofd overstemt. Lichtflitsen schieten om haar heen. Emma heft haar armen en wiegt mee. Door de windhoos van toonladders voelt het alsof ze high is, ook al was ze dat nooit eerder. Dronken, dat wel. Honderden malen. Ze denkt dat het voelt zoals nu, zoals ze meegolft in de deinende mensenmassa in deze discotheek waarin met gemak tweeduizend man past.

‘Emma Doyle. Wat een typische achternaam.’

Voor de bar bekijkt ze de man aan wie ze zich net voorstelde.

Strak T-shirt. Sexy glimlach.

‘Mijn ouders zijn Iers. Ik kan er ook niets aan doen.’

Wat heeft ze hier eigenlijk te zoeken? Honderden stemmen om haar heen. Zweterige lijven.

Haar vader moest eens weten waar ze is. Wat zou hij denken als hij nu binnenkwam? Niet aan haar vader denken. Ze wil zijn bezorgde blik niet zien. Vanavond is voor haar. *Music, maestro!*

De man beantwoordt haar glimlach. Negeert haar dromerige blik.

‘Ierland is prachtig. *Game of Thrones* is daar verfilmd.’

Hoort ze nou iets van een accent of verbeeldt ze zich dat? ‘Verfilmd’ klonk als ‘verfielmd’ en zijn uitspraak van het Engels is ronduit belabberd.

Hij likt zijn lippen en zoekt oogcontact.

Stoppelbaardje. Lichtjes in zijn irissen.

Ze verlangt naar de geuren van het bos. Het bos is altijd een goede optie bij dit soort buien. Knappende takjes onder haar voeten. Het wuiven van het loof boven haar hoofd. Soms, op open vlaktes, beukt de wind zo hard om haar oren dat het geraas in haar hoofd eindelijk verstomt.

‘Mijn oma heette ook Emma. Haar zus Adelheid. Dat vond ik zo’n aparte naam. Ze zijn allebei al jaren dood.’

Het duister had haar tegengehouden. Een vrouw alleen hoort niet in het bos in het pikkedonker. Ze was naar de koelkast gelopen en weer terug. Had de viltstiftstrepen geteld op het vel papier. Uiteindelijk had ze zich de poster herinnerd van het dancefeest en haar opties overzien. Het was dansen alsof haar leven ervan afhing of een fles wijn. Ze koos voor de muziek.

Nu staat ze hier, naast deze adonis met schouders als boomstammen en het sexy heesje in zijn stem. Fok it. Dan maar een gek accent.

Een nieuwe *kick*. Een *bass*. Een overgang naar een volgend nietszeggend nummer. Emma schudt haar heupen los en wipt op haar tenen mee op de maat van de muziek. Vandaag is ze geen negenendertig. Vandaag is ze veilig terug naar het onwetende vijfendertig. Er is niets gebeurd. Alles is goed. Vandaag zijn er geen problemen. Geen verdriet.

De knapperd tegenover haar drementelt. Straks gaat hij nog weg.

Emma is hun gesprek alweer vergeten. Plastic smalltalk. Wat zei hij ook alweer?

Hij opent zijn mond.

‘Ierland is prachtig. Net als jij.’

‘Emma Doyle.’

‘Dat zei je al. Drink je een biertje van me?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Je danst lekker, Emma Doyle. Volgens mij zijn wij vanavond de oudsten op dit feest.’

Ze staart hem aan. Hij heeft leuke ogen. Bruin. Mysterieus. Kraaienpoten ernaast, van die fijne die in de huid achterblijven als zijn glimlach wegtrekt. Lekker lijf.

Een lange overgang laat de beat veranderen. Overal hossende lijven. Zweet. Vertrapte plastic bekers.

Hippe schoenen draagt hij. Een soort Franse espadrilles met blote voeten erin. Gebruinde enkels. Stevige kuiten. Gespierde torso.

‘Ga je mee?’ vraagt ze.

Hij knikt.

Hij fietst op haar Gazelle. Ze klemt haar armen om zijn heupen, voelt zijn lichaamswarmte door zijn zomerbroek heen. Op een lang recht stuk wrikt hij haar linkerhand los alsof dat logisch is en vlecht zijn vingers door die van haar. Haar hand rust nu op zijn been. Met elke rotatie van de pedalen schuurt haar opperhuid een beetje. Tintelingen. Zacht krabt ze met haar nagels over het dunne katoen.

Hij zet haar fiets in haar voortuin en werkt het kettingslot erdoor.

Emma loopt naar binnen. Zonder omkijken weet ze dat hij haar volgt. Haar lichaam gloeit. Haar kruis klopt verlangend. Zij leeft nog. Zij wel.

Sneller dan ze verwacht, drukt hij haar stevig tegen de muur van haar hal. Even krijgt ze geen adem. Voorzichtige plagende kusjes gaan over in bijten. Ze voelt zijn tanden in haar oorlel, knabbelend. Hoort zijn zachte hijgen. *Verfielmd*. Het klinkt opeens sexy. Pure porno. En wat ruikt hij lekker. De geur van regen op straat na een hoosbui in een lange droge zomer.

Met zijn heupen dwingt hij haar dicht tegen de muur. Zijn erectie perst tegen haar lies. Dat voelt niet verkeerd. Ze ademt steeds sneller. Trekt zijn T-shirt over zijn hoofd. Woelt door zijn dikke bos haar met hier en daar een zilvergrijze streep. Hoe oud zou hij zijn? Veertig?

Ouder? Wat deed hij helemaal alleen in die danstent? Is hij single? Vast wel. Anders lag hij nu wel in bed naast zijn vrouw, de hond er naast op de mat.

Fladderende vuurvliegjes in haar hoofd.

Met schokkende bewegingen duwt hij zijn nog volledig geklede onderlichaam tegen het hare. Weer die geur van vochtige straten.

Hoelang is het geleden dat ze seks had? Twee jaar? Drie? In een flits vraagt ze zich af of ze zich heeft geschoren vandaag. Gek, dat ze daar op zo'n moment aan denkt.

Hij drukt zijn heupen dwingend tegen de hare. Stijver dan hij nu is, kan hij niet worden. Wil ze dit? Ze snuift zijn geur op. Ja. Ze wil hem.

Ze kreunt. Benen? Check. Oksels? Check. *Down under*? Check. Alles klopt. Opgelucht trekt ze hem tegen zich aan. Zijn armen zijn stevig. Goddank heeft hij geen tatoeages. Of toch, een piepkleine. Ze zoent hem, daagt hem uit.

Het is geen tattoo maar een moedervlek boven zijn linkertepel. Goed kan ze hem niet bekijken, want ze wordt weggetrokken en op de trap geduwd. Ze houdt ervan. Daadkracht.

Trede voor trede werkt ze zichzelf met haar kont naar boven. Halverwege spreidt hij haar benen en trekt met twee vingers het kruis van haar slip opzij. Hij drinkt haar. Likt haar. Zuigt haar op. De vuurvliegjes achter haar ogen vormen een cycloon. Het tapijt schuurt tegen haar naakte billen. Ze negeert het brandende gevoel.

Ze grijpt zijn hals, lift zichzelf omhoog. Ze is bij de bovenste trede. Ze laat haar hoofd en rug achterover zakken tot ze met haar bovenlijf op de overloop ligt. Banaal. Maar zo heerlijk. *Let it go*, Emma. *Let it go*. Geniet verdorie toch eens een keer.

Hij trekt haar shirt omhoog over haar gestrekte armen en propt de stof als een kussen onder haar hoofd. Ze wil kreunen. Tegen hem gillen dat hij haar moet nemen. Hard. Harder, veel harder dan hij ooit een vrouw heeft genomen. Wild parende dieren, dat wil ze zijn. Maar ze durft niet. Te weinig alcohol.

Het tapijt onder haar billen brandt zo erg dat het lijkt te gloeien.

Morgen rode billen. Schaafwonden. Misschien wel brandwonden. So *what*. Ze heeft herstellende huidzalf in het badkamerkastje. Wat geeft het.

Ze laat zich verder zakken op de nylonkrullen en duwt haar handen gestrekt tegen de wanden links en rechts van haar. Pleisterwerk schuurt over haar handpalmen. Het voelt prettig. Zacht krabt ze verder. Ze hoort het ritselen van het condoomwikkel.

Zijn penis is bijna wit en reflecterend in de donkere hal. Ze hijgt, wappert met een hand voor koelere lucht. Haar linkerhand zoekt steun op de plint als hij zichzelf in haar duwt. Het voelt als verlossing.

Ze zoeken hetzelfde ritme tot Emma haar lichaam, in een poging niet van de trap te glijden, opnieuw naar achteren schuift. Zijn penis glipt uit haar. Hij staat op, zoekt haar hand en trekt haar overeind.

Voor hem uit wijst ze de weg naar haar bed en laat zich zonder omkijken op haar rug op het matras vallen. Het dekbed ligt nog open-geslagen. De hitte blijft lang in huis hangen. Deze weken maakt ze het bed pas op als 's avonds alle ramen tegenover elkaar open kunnen.

Ze gromt als hij zichzelf weer in haar werkt. Het geluid komt achter uit haar keel. Emma knijpt met één hand op haar rug de sluiting van haar beha open en valt weer terug op het zachte flanel. Vrijheid. Lillende borsten met zijn grote handen eroverheen. Ze ruikt zichzelf. Honing. Haring. Seks.

Het bed schudt als hij harder stoot. Meer. Ze wil meer. Ze voelt hem goed en hij weet wat hij doet. Achter haar valt het hoofdkussen op de grond. Zeep lucht.

Als ook zijn kreunen overgaat in gegrom slaat ze haar enkels om zijn nek. Strijkt zijn pony terug tegen zijn voorhoofd, maar de pluk valt direct weer naar voren. Hij is knap. Geil. Als hij een dier was, was hij een luipaard. Nietsontziend en bezitterig. Met haar kuiten over zijn schouders geslagen stoot hij steeds harder, schokkend, net zo lang tot hun kreunen synchroon wordt. Hij houdt stil, bijna verkramp. Golvende kleuren in haar hoofd. Vrede. Ten slotte laat hij zich, nat van hun zweet dat zich met elkaar heeft vermengd, op haar zakken.

Languit gestrekt en verlegen glimlachend, strelen ze elkaar. ‘Hoi,’ zegt hij en een paar seconden lang staat de wereld stil. Ze is gewoon nog steeds vijfendertig vandaag. De rest bestaat niet meer.

Tegen elkaar aan luisteren ze naar de nachtbus die optrekt en daarna naar elkaars ademhaling die zwaarder wordt. Emma rolt tegen hem aan. Voelt zijn warmte. Ruikt het citrusfruit in zijn aftershave. Ze ademt rustig. De drang om chablis of riesling of cava te drinken is compleet verdwenen. Het tintelen in haar lijf, de gekmakende onrust in haar hoofd: allemaal weg zonder de roes van alcohol. Dat telt op dit moment zwaarder dan de sluier van sletterigheid die ze straks van zich af kan schudden.

Ze hoort zijn ademhaling. Hij aait haar schouder. Zijn warme hand raakt haar wang. Ze duwt zichzelf in foetushouding tegen zijn borst en zakt weg in een zalige, droomloze slaap. Ze is in een grot. Een veilige grot waar niemand haar pijn kan doen en niemand haar kan vinden.

Het is nog steeds donker als ze uren later de voordeur zacht dicht hoort gaan. Ze heeft hem niet eens naar zijn naam gevraagd.

2

EMMA DOYLE

OKTOBER 2022

Voor het eerst sinds lange tijd sliep ze niet ineengedoken en verstopt onder haar dekbed, maar zoals ze zich herinnert uit haar kindertijd: languit gestrekt met haar armen boven haar hoofd. Zelfs haar nek- en schouderspieren voelen deze ochtend minder gespannen aan dan anders.

Sinds haar laatste terugval, volgens de streepjes op de koelkast nu 487 dagen geleden, voelt ze voor het eerst overzicht in haar hoofd. Komt het door *verfielmd*? Of door Leonie? Over Leonie gesproken, als Emma niet opschiet, mist ze haar afspraak. Ze schiet in haar kleding. Ziet in de spiegel de blossen op haar wangen. Een nieuwe dag. Nieuwe kansen. Gisteren is prachtig geëindigd. Wie weet wat vandaag brengt.

‘Goedemorgen, Lady Sunshine.’ Madelief grijnst vanachter haar balie van oor tot oor wanneer de glazen schuifdeur zich opent. Achter Madelief hangt een slinger van zwemlijnen vol rode en witte boeien. In de bloembak met de grote palm prijkt een verschoten flamingo. Het zijn de trotse resten die de herkomst van het gebouw van de maatschap accentueren: een oud Sportfondsenbad. De gemeente wilde het bakste-

nen gebouw maar al te graag kwijt. Leonie kocht het pand met een mondhygiënist, een orthodontist en een fysiotherapeut. Later kwam er nog een restaurant bij.

Emma herinnert zich het openingsfeest maar al te goed. De champagnekurken knalden tegen de aardewerken tegelvloer in visgraatmotief. Emma dronk alcoholvrije champagne. Het had haar zo gefrustreerd dat ze zich nog geen twee uur later thuis te buiten was gegaan aan een fles Colombard uit de bonus.

‘Leonie komt je zo ophalen. Wil je een kop thee?’ Nog voor Emma kan knikken staat Madelief op. Vanuit de entreehal waar ooit busladingen kinderen naar binnen stormden voor het toen nog verplichte schoolzwemmen, haast de receptioniste zich naar de kantine, haar koptelefoon nog over haar oren zodat ze geen enkel telefoontje mist.

Emma is gehecht geraakt aan Madelief. Aan haar romige billen die moederlijk schudden. De taxerende oogopslag. En aan haar per dag wisselende humeur van nukkig naar vriendelijk. Het niet perfect zijn van Madelief maakt Emma minder monsterlijk.

‘Sorry!’

Ze merkt Lorenzo te laat op en botst tegen hem aan als ze wil gaan zitten. Lorenzo’s restaurant Sea Pride is ook in het oude Sportfondsenbad gevestigd. Op de kaart staan vooral kreeft, oesters, scheermessen en sint-jakobsschelpen. ‘De beste kreeften van Nederland,’ zegt Emma’s vader altijd, ook al heeft hij dat van horen zeggen omdat hij te krenterig is om zeventig euro uit te geven voor een verse kreeft. In Ierland ving hij ze zelf.

‘Ciao Emma,’ groet Lorenzo en hij gebaart dat het in orde is.

Met de mok van wit porselein en de tekening van een kreeft erop in haar hand schuift Emma op de haar zo vertrouwde roodfluwelen stoel. Op de armleuningen zitten voorzichtige sleetse plekken, deels ontstaan door haar eigen gepluk en geschuif en misschien wel haar tranen.

‘Hoe gaat het met je?’

De manier waarop Leonie glimlacht, het meelevende in haar ogen

– alsof Emma is gedegradeerd tot patiënt – doet Emma besluiten om te zwijgen over afgelopen nacht. Geen woord laat ze los over haar worsteling thuis en de smaak van prosecco die ze al bijna op haar tong voelde. Geen woord over het afgewezen biertje. Beursheid pulseert tussen haar benen. Het is haar overwinning. Een trots begin. Als ze erover praat, zou haar therapeute misschien gaan denken dat ze geen hulp meer nodig heeft. Zover is ze nog niet.

‘Ik voel me lekker.’ Er is geen woord aan gelogen. ‘Vanmiddag staan de kokosmakronen op het programma.’

Het was een idee geweest van haar moeder. ‘Maak van je passie je werk, *sweetie pie*.’ Emma had zich ingeschreven bij de Kamer van Koophandel, een KitchenAid gekocht, en was simpelweg begonnen. De beste koekjes, met liefde bereid. Emma verkoopt ze aan tearooms in de stad. Aan een paar bars, al bezorgt ze daar niet zelf. En er is nog die kapsalon, zo’n dure waar de kapsters zichzelf *hair creators* noemen en die haar koekjes serveren bij chai lattes en americano’s met biologische havermelk.

‘Emma?’ Leonie kijkt haar vragend aan. ‘Troost het bakken je?’

De thee ruikt heerlijk zoet. Ze moet Madelief vragen welk merk dit is.

Met haar vingers streelt Emma de kreeft op het porselein. ‘Het doet me aan hem denken. Aan zijn ongeduld. Dan koelen de cupcakes af op een rooster en heb ik de neiging ze te tellen om te controleren of hij er geen in zijn mond heeft gepropt.’

‘En de streepjes?’

‘Vanmorgen vierhonderdachtentachtig.’

‘Ga je iets doen bij vijfhonderd? Misschien een high tea met je eigen baksels?’

‘Mijn cupcakes zijn niet voor familie. Dat komt te dichtbij. Misschien een etentje? Hier bij Lorenzo?’

Pinot blanc. Chardonnay. Rijen flessen achter de restaurantbar en op het marmeren blad een roestvrijstalen wijnkoeler vol afgedankte kurken die nog licht zurig ruiken. Is dat slim?

‘Ik denk dat het vooral goed is om stil te staan bij het moment. Om jezelf te belonen voor je harde werk.’ Leonie staart uit het raam. ‘Ik zeg het niet snel tegen een cliënt, Emma, maar ik ben trots op je. Je hebt de laatste anderhalf jaar grote stappen gezet. Ik heb jouw worsteling van dichtbij meegemaakt. Je verdriet. Ik denk dat je steeds beter accepteert dat niet op alle vragen in het leven een antwoord komt. Jouw verlangen naar de waarheid heeft je bijna kapotgemaakt. En het leverde uiteindelijk niets op. Ondanks alle frustratie en moeite zul je moeten accepteren dat er is gebeurd wat er is gebeurd.’

Emma slikt met moeite het restje thee weg.

‘Het is vier jaar geleden, Emma. Er komen geen antwoorden meer.’ Leonie staat op en knoopt haar lange vest dicht. ‘Op naar de vijfhonderd. Ik help je daarbij.’

‘Dank je.’ Emma wil dat Leonie naar haar kijkt en haar écht ziet. Ze wil de vertrouwdeheid tussen hen voelen, de jaren die ze delen, de terugvallen en kleine en grote overwinningen. Maar Leonie buigt voorover en schuift met haar muis over het bureaublad. Wit licht reflecteert in haar bril.

Ineens snakt Emma naar de geur van de roomboter die op haar aanrecht acclimatiseert. Met te koude boter mislukt alles. Ze verlangt naar haar spatels, de witte plastic beslagkom vol krassen die ze niet kan wegdoen omdat het plastic zijn handen nog heeft gevoeld. Misschien kan ze vandaag experimenteren met de metalen spuitmondjes die afgelopen weekend werden bezorgd en waarmee ze rozen op de cupcakes kan spuiten. Groene blaadjes. Oranje kop.

Precies zoals op de kist.

3

EMMA DOYLE

OKTOBER 2022

Als ze haar voordeur passeert richting de berging achter haar huis, ziet ze hem hangen: een zwarte papieren tas aan een zwart koord. Geen naam, geen logo.

Twee keer laat ze haar sleutels in het gortdroge gras vallen. Emma parkeert haar fiets, zet hem op slot en loopt terug naar de voordeur.

Het papier kraakt als ze het tasje voorzichtig van de klink tilt. Een vlugge blik erin. Een zucht van irritatie ontsnapt uit haar keel.

Wolf heet hij dus. *Verfielde* Wolf. Hij is leuk, maar daar had hij het bij moeten laten. Gewoon één nacht was voldoende geweest. Ze had hem wel weer opgezocht als zij daar behoefte aan had gehad. Niet andersom. Zo werkt het niet bij haar.

Met een plof laat ze binnen haar tassen op de grond vallen en rent haastig naar boven. In de slaapkamer rukt ze al het beddengoed van haar bed en stopt het in de wasmachine. Het weten van zijn naam maakt het te persoonlijk. Zestig graden moet voldoende zijn.

Beneden zet ze met haar jas nog aan koffie en schakelt de oven in. Honderdzeventig graden. Ze weet het zonder nadenken.

Bijna therapeutisch spatelt Emma een kwartier later de in blokjes gesneden boter in de witte kom en mengt de boter met de suiker, de

mixer op de laagste stand. Eén voor één breekt ze de eieren. Het zachte kraken van de schillen voelt prettig in haar handen. Het vertrouwde druppende eiwit. Nu iets meer kracht op de mixer. Meel erbij. Als laatste de melk.

Wolf.

Wat moet ze met hem? Er is geen plaats in haar leven voor een nieuwe man.

Ze veegt haar handen af aan haar sloof terwijl de keukenmachine zijn werk doet. Het sonore gezoem kalmeert haar. Uit het luxe tasje neemt ze de kaart waarvan ze net enkel de beschreven kant bekeek. De voorkant is mosgroen. Zwarte krulletters.

*Some people are never apart
Maybe in distance
But never in heart*

Emma steekt haar middelvinger op naar het karton. Deze tekst is voor geliefden. Zij deelden één nacht. Meer was het niet en meer wil ze er niet van maken. Met z'n *distance but never in heart*. Wat een creep. Haastig stopt ze de kaart terug naast het goudkleurige doosje. Haar werk verdient nu haar volle focus, anders verandert het beslag van perfect glad in compact en dan rijst het niet goed in de oven.

Met een ijsboltang scheidt Emma de zwarte en rode papieren bakvormpjes voor twee derde vol in de muffinvorm. Er passen twee volle bakblikken in haar oven, dat zijn vierentwintig stuks. Daarna komen nog drie rondjes, zesennegentig cupcakes in totaal.

Welke topping wordt het vandaag? Botercreme? Of misschien iets met oploskoffie? Op de zijkant van haar wijsvinger zit een wit slakken-spoor van opgedroogd eiwit. Suikerbeest erop of een pecannoot? Alles voelt een beetje raar vandaag. Waarom moest ze gisteren eigenlijk zo nodig naar dat feest? Ze kan het toch alleen?

Emma wast haar handen. Trekt de ansichtkaart weer omhoog uit het tasje en leest opnieuw de met balpen geschreven woorden.

Emma Doyle.

Het was een feest jou te ontmoeten. Ik wil je weer zien.

Vanavond om zeven uur sta ik voor je deur. Ik hoop dat je van sushi houdt.

Wolf

Hij houdt wel van doorpakken, die vent. Goddank geen kleffe hartjes. Geen liefs. Maar ook geen *escape*. Nergens leest Emma dat ze een witte vlag moet ophangen als ze wil dat hij doorrijdt. Meneertje Verfielmd heeft in ieder geval haar adres onthouden, anders stond dat kloterige tasje nu niet op het aanrecht. Superdom van haar ook, om hem mee naar huis te nemen.

Wolf.

Wolf met de lichtjes in zijn ogen en zijn gespierde, heerlijke lijf. Een steek trekt door haar kruis.

De zachte pantalon van fijn katoen die op de fiets tegen haar hand schuurde.

Zijn geur van citrus, fijngeknepen citroen over een salade, samen in de tuin.

Emma kijkt naar de gouden doos. Strijkt met haar vinger over de satijnen strik. Opwinding tussen haar dijen.

In de bonbons zit vast alcohol.

Haar moeder zal er blij mee zijn.

Net alsof ze hier gaat zitten wachten op hem.

Met z'n sushi.

Straks neemt-ie ook nog z'n koffer mee.

De oven piept. Wanneer de tweede ronde bakt en de eerste cakejes afkoelen op het rooster, zoekt Emma de appelboor.

Het was leuk, maar het was genoeg.

Exit Wolf.

Straks holt ze deze lichtung een beetje uit en spuit er mirabellenjam in. De tearoom in de winkelstraat zegt altijd dat die het eerst verkocht zijn.

Ze stapt in de bus. De afwas is gedaan, de cakejes bezorgd, gewoon op de fiets in speciale draagdozen. De spritsen en kokosmakronen in de mooie blikken trommels die Emma gebruikt voor het transport.

Aan haar arm bungelt de zwarte tas, dit keer zonder kaart. Emma stopte er twee zakjes makronen bij. Eén voor Maureen, één voor haar moeder.

Na twee keer overstappen ziet ze de boerderij. Het lage dak. De grote staldeur in het voorhuis die haar moeder om het jaar donkergroen schildert en die afgelopen jaar voor het eerst in de veertig jaar dat haar ouders de boerderij erfden olijfgroen werd. Het staat prachtig. Zachter. Pastelkleuren maken alles zachter. Behalve verdriet. Dat schreeuwt nog over de boerderij.

Emma staart naar de verlaten akkers waar de aardappels die haar vader teelt vier dagen geleden zijn gerooid. Tussen de aardeklonters liggen nog kleine goudkleurige piepertjes die de machine en de rapers hebben gemist. Als kind bracht ze die aardappels naar haar moeder. Verspilling was een zonde. Van de buit werd aardappeltaart of stoofpot gemaakt, omdat Ierland en aardappels nu eenmaal eeuwenlang met elkaar versmolten zijn.

Vanaf de bushalte is het nog een meter of driehonderd lopen langs de kale weilanden, sommige afgeschermd met houtwallen waar braamstruiken tegenaan groeien.

Met elke stap die Emma zet, komt ze dichterbij huis en wordt de schuur groter. Hoe lief het olijfgroen ook glanst op de deuren en kozijnen, hoe schattig de geraniums ook in hun plantenbakken pralen, bestrooid met mest die papa krijgt van de boerderij van hiernaast: de schuur zal altijd elke spikkel vreugde in dit gezin wegnemen. Het hout van de deuren met elk drie smeedijzeren scharnieren erop is afgebladderd. Niemand komt hier nog. Niemand schildert hem. Ook Emma is er nooit meer geweest sinds die ene dag in november. De bandafdrukken zijn verdwenen. De grote zwarte auto ook.

Haar moeder steekt haar hand op als ze Emma ziet aankomen. Ze veegt haar handen af aan haar schort, zwart met een gouden harp, het

logo van Guinness. Het was een cadeau van Emma's tante, opgestuurd in het jaarlijkse kerstpakket vol Ierse lekkernijen en idiote prullaria.

'Sweetie pie.' Emma's moeder knuffelt haar zo hard dat het bijna zeer doet. 'How was de reis?'

Veertig jaar in Nederland en nog steeds spreekt ze slechter Nederlands dan een kikker met een spraakgebrek. En dat terwijl haar vader juist doorpakte. Die leest het NRC en kijkt op tv naar *De slimste mens* om nieuwe woorden te leren. Laatst had hij het over een nestel, het versterkte uiteinde van een schoenveter. Emma kende het woord zelf niet eens.

Ze drukt een zoen op haar moeders wang. Ruikt het bekende parfum, iets zoets met siringen. Met gestrekte arm reikt ze het tasje aan. 'Voor jou. Bonbons en koekjes.'

'Maureen is er niet.'

'Ze appte me al dat ze druk is met haar coschappen.' Emma zet de koekjes voor haar zus op de haltafel, onder de gezinsfoto. Ze staan er nog met hun vijven op.

'Ik blijf vannacht slapen, mam. Vind je dat goed?' Ze heeft geen zin in Wolf. In zijn zalige handen en de citrus. In elk gesprek dat de diepte in kan gaan of in welke verleiding dan ook om onnodig haar huis te verlaten, de stad in te gaan, de rijen met flessen te zien en om aan de man die haar afgelopen nacht twee orgasmes bezorgde en die haar op haar voorhoofd zoende, haar geheimen te vertellen. Ze zal er niet zijn als hij aanbelt, met zijn tasje sushi en misschien een fles saké.

'Papa is weer fietsen. De wind *makes him fidgety*.'

'November komt er ook aan.'

'*I know*. Hoe gaat het met je?' Met haar rimpelige vingers veegt ze een kruimel deeg van Emma's trui en knijpt zacht in haar onderarm.

Haar moeder heeft allang gezien hoe het met haar gaat. Daar is ze moeder voor. Emma weet dat haar moeder al minuten geleden heeft opgemerkt dat Emma vannacht goed heeft geslapen. Dat ze blosjes op haar wangen heeft. Haar moeder ziet dat de aderen op haar neus niet zijn opgezet, dat ze geen foundation draagt om dat te camoufleren. Ze

ruikt waarschijnlijk de cakelucht in het haar van haar dochter, ziet de lichte schaaftwondjes van de appelboor in haar handpalm. Haar moeders vraag was retorisch: het antwoord lag er al in besloten. De lichte kneep in Emma's onderarm was er een van goedkeuring.

De theepot, verstopt in een gequilte theemuts, staat op het lichtje.

Emma's kokosmakronen liggen op het schoteltje dat Maureen ooit voor Moederdag beschilderde: een konijn met een lang en een kort oor. Naast de allesbrander staat de mand van wilgentenen, gevuld met houtblokken voor de eerste koude herfst dag die hopelijk nog even op zich laat wachten.

Emma ruikt het hout. De vloer. De boenwas. Fijne herinneringen aan het huis en de routines die er jarenlang in plaatsvonden glijden als warme siroop door haar keel en raken haar vol in het hart. Alles hier doet haar denken aan haar fijne jeugd. De theemuts vol kleine lapjes. De tafel waaraan ze nog met hun vijven aten.

Met een brok in haar keel loopt ze naar de kast in de hoek. Onderin staan de fotoalbums. Ze trekt de twee oudste eruit – de baby- en jeugdfoto's – en schuift naast haar moeder aan tafel. Haar moeder slaat een arm om haar heen, weet niets te zeggen, en staat dan op en loopt naar de bijkeuken. Emma hoort haar rommelen in de aardappelpelkist. Als ze terugkomt, legt ze een oude krant op het tafelblad. Ernaast komt een pan water.

Op één kiekje staan Arvid, Maureen en Emma met hun moeder. Emma zit naast haar op de stoffen bank met het patroon van vogels. Vroeger gaf Emma de vogels namen. Arvid zit op mama's schoot, zijn armen losjes om baby Maureen geslagen omdat die op het moment dat de foto werd genomen nog niet zelfstandig kon zitten. Hun moeder kijkt lief en zorgzaam, zoals alles aan haar lief en zorgzaam is. Haar blauwe ogen stralen. Haar brede neus rust op Arvids kruin. Emma strijkt met haar vinger over het fotopapier. Al die tijd dacht ze dat zij het voetje van Maureen vasthoudt. Pas nu ziet ze dat haar hand op Arvids knie rust.

Ze werpt een blik naar haar moeder, ziet hoe die op haar beurt stie-

kem Emma observeert terwijl ze behendig het schilmes hanteert. Lange slierten vallen op de krant. Af en toe plonst een aardappel in de pan. De grotere snijdt ze eerst doormidden.

Achterin, los in het boek, vindt Emma de foto waarop ze alle drie verkleed zijn. Arvid en zij dragen een zelfgemaakte tooi van de parelhoenveren die Arvid achter de boerderij op het land vond. Het waren er te weinig voor twee complete tooien en haar moeder vulde ze op met gekleurde kunstveren. Arvid vond het niets. Gekleurde veren waren nep. Arvid wilde adelaarsveren, van échte adelaars, omdat zijn naam nu eenmaal adelaar betekent en omdat hij ergens had gelezen dat indianen dachten dat ze net zo sterk en dapper als adelaars werden als ze hun veren in hun tooien knoopten.

Op de foto dragen zij en Arvid identieke nep-suède kielien met franjes. Naast hen staat Maureen met een westernhoed en een bouwvakkersblouse. Hun moeder tekende met kohlpotlood een snor boven haar lip.

Drie kinderen Doyle.

Twee indianen.

Eén cowboy.

Eerste druk februari 2023

Copyright © 2023 Eveline Karman

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie meisje: © Juli Kosolapova / Unsplash.com, kreeft: Dreamstime

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6470 5

ISBN e-book 978 90 261 6471 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6472 9

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.